

Grindsted Kirke

Søndag d. 9. december 2018 kl. 9.30

Steen Frøjk Søvnald

Prædiken til 2. søndag i advent, Luk 21,25-36. 1. tekstrække

Salmer

Lucia ved De Grønne Pigespejdere

Dåb – DDS 448,1-3 + 4-6: Fyldt af glæde over livets under

DDS 112: Kom, alle kristne

DDS 274: Rejs op, dit hoved al kristenhed

Altergang DDS 49: Ingen er så tryk i fare

DDS 568: Livsalige dag

DDS 208: Skriv dig, Jesus, på mit hjerte

DDS 80: Tak og ære være Gud

Tekstlæsninger

GT-læsning: Es 11,1-10

Men der skyder en kvist fra Isajs stub, et skud gror frem fra hans rod. Over ham hviler Herrens ånd, visdoms og indsigts ånd, råds og styrkes ånd, kundskabs og guds frygts ånd; han lever og ånder i frygt for Herren. Han dømmes ikke efter, hvad hans øjne ser, fælder ikke dom efter, hvad hans ører hører; han dømmes de svage med retfærdighed, fælder retfærdig dom over landets hjælpeløse. Han slår voldsmanden

med sin munds stok, og med læbernes ånde dræber han den uretfærdige; retfærdighed er bæltet om hans lænder, trofasthed bæltet om hans hofter. Ulven skal bo sammen med lammet, panteren ligge sammen med kuddet; kalv og ungløve græsser sammen, en lille dreng vogter dem. Koen og bjørnen bliver venner, deres unger ligger sammen, og løven æder strå som oxen. Spædbarnet leger ved slangens hule, det lille barn stikker sin hånd ind i hugormens hul. Ingen volder ondt eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg; for landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund. På den dag skal Isajs rods kud stå som et banner for folkeslagene; til ham skal folkene søge, og hans bolig skal være herlighed.

Epistel: Rom 15,4-7

Alt, hvad der tidligere er skrevet, er jo skrevet, for at vi skal lære af det, så vi med udholdenhed og med den trøst, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet.

Udholdenhedens og trøstens Gud give jer ét og samme sind, sådan som Kristus Jesus vil det, så I enigt med én mund lovpriser Gud, vor Herre Jesu Kristi fader! Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer til Guds ære.

Prædiketekst: Luk 21,25-36

Jesus sagde: »Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.« Og han fortalte dem en lignelse: »Se på figentræet og alle de andre træer. Så snart I ser dem springe ud, ved I af jer selv, at sommeren allerede er nær. Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker. Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå. Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer som en snare; for den skal komme over alle dem, der bor ud over hele jorden. Våg

altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen.»

PRÆLUDIUM og INDGANG med dåbsbarn

”Så byder vi hinanden velkommen til gudstjeneste i Grindsted kirke. Særlig velkommen til dåbsfolkene, der bærer deres lille pige frem for Gud. Velkommen til pigespejderne, som kommer med det højtidelige Lucia-optog.

I dag er det 2. søndag i advent. Advent betyder ”komme”, og adventssøndagene har forskellige vinkler på forventningen til Jesu komme. I dag handler det om Jesu komme i fremtiden, den dag, som bliver verdenshistoriens største og glædeligste dag for alle, der tror på Jesus.

Det er også dommens dag, og Jesus udfordrer os til at våge og bede og have vores lys brændende, når han kommer igen. Min bøn for gudstjenesten har været, at Gud må tænde forventningen i os til, at Jesus snart kommer og gør alting nyt.

Indgangsbede v. spejderleder

DE GRØNNE PIGESPEJDERE

1. Midt i den mørke nat
lysene brænder.
Vi bærer lyset frem
i vores hænder.
Nu skal det bringes ud
og mørket sprede,
det bringer bud fra Gud:
alt er nu rede.
Budskab vi bringer med,
budskab om julefred,
Santa Lucia, Santa Lucia
2. Nu brydes mørkets magt,
natten må vige.
Som det var forudsagt,
kommer Guds rige.

Lyset kom til os ned,
søgte og fandt os,
Vi så hans herlighed
stå midt iblandt os.
Budskab vi bringer med,
budskab om julefred,
Santa Lucia, Santa Lucia.

Lucia: "Jeg hilser jer alle... .. dets varmende stråler vi til jer bærer"

Alle synger:

1. Skyerne gråner og løvet falder,
fuglene synger ej mer,
vinteren truer, og natten kalder,
blomsterne sukker; det sner.
Og dog bære blus vi med glæde.
2. Solhvervet kommer, og bladet vendes,
dagene længes på ny,
solskinnet vokser, og vinteren endes
lærkerne synger i sky,
derfor bære blus vi med glæde.

1. Terne siger: "Det folk, som vandrer i mørket, skal skue så stort et lys... ..
som bor i mulmets land"

Alle synger:

3. Hjerterne vakle, når højt de banke,
drages til fuglenes spor,
lyset dog sejrer, den mørke tanke
flygtende synker i jord,
derfor bære blus vi med glæde.
4. Salmerne klinge og klokker kime,
spotte med sneen ved jul,
vinteren må sig med våren rime,
smelte for solen i skjul.
Derfor bære blus vi med glæde

2. Terne siger: "Dog er vi midt i advent endnu... .. og mød din kongelige
gæst"

Alle synger:

5. Troende hjerter i vinterløbet
føder den liflige vår,
trykker den til sig i barnesvøbet
med et lyksaligt nytår!
Derfor bære blus vi med glæde!

6. Betlehemsbarnet i krybberummet,
det er den evige vår,
troende hjerter det har fornummet,
Jul gør lyksaligt nytår.
Derfor bære blus vi med glæde.

PRÆDIKEN

Forventning – forløsning – ufattelig glæde. Det er sådanne ord og følelser, Jesus vil vække i os med ordene om, at han snart kommer igen for at dømme levende og døde og genoprette alt det, som gik tabt ved syndefaldet.

Jeg synes, det var godt at synge: ”Kom, lad os ham tilbede i Betlehem”, især med tanke på, at det kun er en ganske svag forsmag på, hvordan det skal blive i Guds evige rige, hvor lovsangen vil bølge og bruse i evighedernes evigheder, altid ny, altid stærk, altid rettet mod Jesus for hvad han gjorde for os og for den kærlige frelser, han er. Livet vil være, som vi hørte om fra Esajas’ bog: *Ulven skal bo sammen med lammet, panteren ligge sammen med kiddet; kalv og ungløve græsser sammen, en lille dreng vogter dem.*

Vi fejrer gudstjeneste i dag for at tænde forventningen. Vi kender alle sammen forventningen og forventningens glæde. Børn kender den bedst – forventningen til juleaften i familien, gaver og samvær. Vi voksne kan huske den fra vi var børn og har måske en snert af det endnu. Jeg havde selv så meget forventning et år, at jeg ikke kunne vente med at åbne den store pakke fra mor og far, så jeg snød mig til at lukke den op, kigge i den, se, at der var Gakkens elektroniske legesæt, som jeg havde

ønsket mig over alt andet. Så satte jeg tapen godt fast igen – men det var en rigtig dårlig ide, for dermed var forventningen til at pakke op juleaften også slut. Jeg glædede mig ikke nær så meget til at få pakken. Juleaften blev ikke den store forventning, men det store skuespil, hvor jeg måtte lade som om jeg blev overrasket over at få det, jeg ønskede mig. Gaven var der, men forventningen var væk.

Guds rige skal vi vente på som børn venter på jul. Vi ved, at det er på vej. Guds rige er det, som mere end noget andet har fremtiden foran sig. Ja, skåret ind til benet kan vi sige: Guds rige er det, som i modsætning til alt andet har fremtiden foran sig. Alt andet skal forgå, som Jesus taler så tydeligt om: *Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå*. Jesu ord og Jesu rige har fremtiden foran sig.

Nu siger Jesus, at vi skal tage os i agt, vi skal våge og bede. Vi skal indrette livet allerede nu, så den store dag bliver en glædesdag og ikke en rædselsdag. Det bliver den nemlig uden Jesus. Han siger: *Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer som en snare; for den skal komme over alle dem, der bor ud over hele jorden*.

”Vi mangler troen på dommedag”, sagde den tidligere biskop på Lolland-Falster Steen Skovsgaard for nylig. ”Vi mangler troen på, at der er en regnskabsdag, som kan sætte rammerne om friheden”, siger han også. Mange frygter dommedag eller regnskabsdagen, og derfor undgår man at forholde sig til den eller finder på vittigheder over den. Og de kan godt være sjove:

”En ældre mand stod ved Himmerigets port og ville lukkes ind.

- Nævn mig bare én eneste god gerning, du har gjort på jorden! sagde Sct. Peter.

- Tjæ..., sagde den ældre mand. - Jeg så en bande rockere genere en gammel dame, og så sparkede jeg deres anfører over skinnebenet.

- Hvornår gjorde du det?

- For cirka 45 sekunder siden!”

Og så stod han altså ved Himmerigets port! Den er jo sjov, og det sandfærdige ved disse vittigheder er, at de faktisk ikke regner det som en selvfølge, at man kommer

ind i Himlen – og det er ikke nogen selvfølge. Alligevel har de som regel en helt forkert vinkel: For skal man gøre gode gerninger for at komme ind i Himmeriget? Nej, her gælder alene troen på Jesus! Alene troen på Jesus er adgangskortet til Himlen, ligesom alene troen på Jesus modvirker frygten og angsten, som skal gribe mennesker, når de tænker på dommedag.

Vi mennesker har det desværre med at vende perspektivet på hovedet. Jesus giver os en langsigtet plan med vores liv helt ud i evigheden – og opfordrer os til nu at tro og handle derefter. Ikke kun for at vente på det evige, men sådan at den kærlighed, vi allerede nu har mødt hos Gud gennem Jesus og vil møde engang i evighed, bliver konkret her på jorden i tro og tillid til Gud, i kærlighed over for vores næste. Vi mennesker har det med at tænke helt kortsigtet og glemme alt om den store fremtid. Jeg vil bruge to eksempler her d. 9. december, hvor vi befinder os mellem Sct. Nikolaus dag d. 6. december og Luciadagen d. 13. december:

Lucia. Vi har lige oplevet et vidunderligt Lucia-optog, og det er stemningsfyldt ud over alle grænser. Mor og far har våde øjne, når børnene kommer ind med lysene, og sådan skal det være. Men vi kan miste perspektivet og fokusere på lysene og stemningen og glemme, hvad lyset peger på, nemlig Jesus, som er verdens lys. Så kan vi blot huske på historien om Lucia fra det tredje århundrede.

Lucia blev allerede som ung omvendt til tro på Jesus og døbt, på trods af hendes familie, som troede på andre guder og ofrede til dem. Dengang var det at blive døbt ikke så ufarligt som i dag, hvor ingen forfølger William og hans familie, fordi de giver ham den største gave, han kan få, nemlig dåben. Der er forfølgelse andre steder i verden, og det oplevede Lucia. Hun havde stor omsorg for de kristne, der holdt sig skjult i underjordiske katakumbere. Om natten vovede hun sig udenfor med mad til sine medkristne, og for at finde vej i mørket, havde hun bundet en krans om hovedet og sat lys i den. Lucia levede livet farligt, for blev hun opdaget, ville hun med stor sikkerhed blive dømt til døden.

Og sådan gik det også. Lucia blev angivet, udsat for tortur og dømt til døden på et bål som blot 18- eller 19-årig.

Hun havde set et lys, som skinnede med sådan en kraft, at det var vigtigere for hende at bevare det lys end at bevare sit liv.

Lucia peger på Jesus som verdens lys – så lad os bevare perspektivet på selve lyset. Jesus spørger selv med tanke på sin genkomst: *Mon Menneskesønnen vil finde troen på jorden?* Vil Menneskesønnen finde troen hos dig? Jeg spørger personligt, fordi det handler om hver eneste af os.

Det andet eksempel. Nikolaus af Myra fra det 4. århundrede. Hvem er han, spørger du? Det er ham, der har lagt navn til Santa Claus eller julemanden. Også her kan vi miste perspektivet og fokusere på os i stedet for på Gud og vores næste.

Nikolaus overgav sig også til Jesus i en ung alder, og da hans forældre døde, gav han alle sine ejendele til de fattige. Han blev biskop, og en dag fik han nys om tre piger, hvis far ville sælge dem som slaver. Han følte sig tilskyndet til at bruge kirkens rigdomme til at løskøbe disse mindste smås liv og smed derfor tre poser guld ind af familiens vindue.

Nikolaus ville hjælpe de fattige og lidende og har givet navn til den gavmilde julemand. Hvad er det blevet til i dag? Har vi samme fokus? Eller er det gået sådan, at perspektivet er fordrejet og mest – eller kun – handler om os? Om at skrabe sammen? Har vi endda taget det til os, som nogle sange påstår, at han giver gaver, ud fra om man har været sød og opført sig ordentligt. Stik modsat troen på Jesus, som handler om, at ingen har fortjent så meget som en pebernød ud fra, hvordan vi har levet, men at Jesus har taget straffen for alle vores synder, og at han giver os tilgivelse og evigt liv på trods af, at vi ikke har fortjent noget. I dag vil vi mindes Sct. Nikolaus, mens vi samtidig husker den forfærdelige kendsgerning, at 1,2 millioner børn hvert år fragtes og sælges via sexindustriens globale handelsruter. Bare der dog var en Sct. Nikolaus for hver af dem.

På det åndelige plan er Jesus den gode Sct. Nikolaus, der vil løskøbe vi fangne mennesker til evigt liv.

Jeg tror, Jesus vil tale med os om perspektivet. Tænk ikke kortsigtet for at glemme det evige. Tværtimod: Fokuser på det evige og indret livet her og nu efter det. I troen på Jesus og i ansvarlighed over for det liv, Gud har givet os.

Forventning – forløsning – ufattelig glæde.

Amen!

Afslutning:

Så tænder vi et lys i kvæld,
vi tænder det for glæde.
Det står og skinner for sig selv
og os der er tilstede.
Så tænder vi et lys i kvæld,
vi tænder det for glæde.

Så tænder vi to lys i kvæld
to lys for håb og glæde.
De står og skinner for sig selv
og os som er til stede.
Så tænder vi to lys i kvæld,
to lys for håb og glæde

Så tænder vi tre lys i kvæld,
for længsel håb og glæde.
De står og skinner for sig selv
og os som er til stede.
Så tænder vi tre lys i kvæld,
for længsel, håb og glæde.

Vi tænder fire lys i kvæld,
og la'r dem brænde ned,
for længsel, glæde, håb og fred,
men mest alligevel

for fred på denne lille jord,
hvor menneskene bor.

UDGANGSBØN v. pigespejder

Lyset slukkes...

UDGANG (postludium): "Midt i den mørke nat" synges af alle